ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PONTSEVREZ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΘΕΟΥ

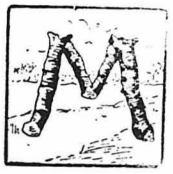

ΙΑ χρονιὰ ἤμουν στὸ Μπών, μιὰ ὥμορφη μικρὴ πόλι τοῦ Ἀλγερίου, γιὰ νὰ παρακολουθήσω ἀπὸ κοντὰ κάτι σπουδαῖες ὑποθέσεις μου.

Ἕνα πρωΐ, καθὼς περπατοῦσα στὴν ἀποβάθρα τοῦ λιμανιοῦ μὲ μιὰ παρέα ἀπὸ φίλους μου, ἀνταμώσαμε τὸν Σὶ-Μωχάμμετ, ἕναν Ἄραβα σεῖχη, ὁ ὁποῖος, μᾶς προσκάλεσε στὸ ὥμορφο κονάκι του, νὰ πιοῦμε καφὲ καὶ ναργιλέ...

Πήγαμε. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ εἴχαμε πειὰ ἀποπιεῖ τὸν καφέ μας, καὶ καπνίζαμε τοὺς ἐκλεκτούς μας ναργιλέδες, κάποιος ἀπ' τοὺς φίλους μας πείραξε τὸ σεῖχη γιὰ τὴ μοιρολατρεία ποὺ δέρνει τὴ φυλή του...

Ὁ Σὶ-Μωχάμμετ χάϊδεψε ἀργὰ τὰ μακρυὰ καὶ ἀσημένια γένεια του, καὶ μᾶς εἶπε μὲ τὴ σοβαρὴ φωνή του:

—Τὸν κόσμο τὸν κυβερνάει ἡ Δικαιοσύνη... Τὴ συναντοῦμε μπροστά μας, στὸ κάθε βῆμα μας, καὶ στὴν πιὸ ἀσήμαντη ἀκόμη περιπέτεια τῆς ζωῆς μας...

Καὶ καθὼς τὸν κυττάζαμε μὲ ἀπορία, περιμένοντας νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταλήξῃ, γουργούρισε τὸν ναργιλέ του κ' ἄρχισε νὰ μᾶς διηγεῖται:

—Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου εἶχε στὴν κατοχή του ἕναν ἀτίμητο θησαυρὸ ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα καὶ πανάκριβα πετράδια. Τὸν εἶχε μαζέψει δίκαια, γιατί φοβόταν τὸν Ἀλλάχ, ἀγαποῦσε τοὺς ὑπηκόους του, δὲν τοὺς ξεθέωνε στοὺς φόρους, κ' ἡ κάθε του πρᾶξι ἦταν σύμφωνη μὲ τοὺς νόμους τοῦ Προφήτου...

»Μὰ τρεῖς κλέφτες, ὑπήκοοι ἑνὸς γειτονικοῦ σεῖχη, φθόνησαν τὸ θησαυρό του, βουλήθηκαν νὰ τὸν κλέψουν, κ' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς ἀπόπειρες, κατάφεραν τὸ σκοπό τους, παρ' ὅλο ποὺ οἱ ἄνθρωποί μας ἀγρυπνοῦσαν μέρα-νύχτα γιὰ τὴ φύλαξί του...

»Ὅταν ἀνακάλυψε τὴν κλοπή, ὁ συγχωρεμένος ὁ πατέρας μου, ἦταν πειὰ βράδυ. Γεμᾶτος θυμὸ καὶ λύσσα τότε, πῆρε μαζύ του τὰ ἔξυπνα σκυλιά του καὶ μερικοὺς ἀνθρώπους του, πήδησαν καβάλλα στ' ἄλογά τους, κ' ἔφεραν βόλτα ὅλα τὰ γειτονικὰ λημέρια, μὰ δίχως ἀποτέλεσμα...

»Οἱ κλέφτες ἦσαν καλὰ κρυμμένοι.

»Μὰ τοὺς σινέβη ἐντωμεταξὺ τὸ ἑξῆς: Ἡ πεῖνα κ' ἡ κούρασι τοὺς εἶχε σακατέψει, κ' ἀποφάσισαν νὰ στείλοιν—ρίχνοντας κλῆρο—ἕναν σύντροφό τους στὴ γειτονικὴ πόλι, γιὰ νὰ τοὺς φέρῃ τρόφιμα.

»—Ἄκουσε, σύντροφε, τοῦ εἶπαν. Γιὰ νὰ μὴ χάνουμε ἄδικα καιρό, καὶ γιὰ νὰ μὴν πιαστοῦμε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σεῖχη, θὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ Τούνεζι, περπατῶντας τὴ νύχτα καὶ λαγιάζοντας κάπου τὴν ἡμέρα... Ὥστε ἐσύ, μόλις ἀγοράσεις τὶς προμήθειες, τρέξε ἀμέσως νὰ μᾶς συναντήσῃς στὸ δρόμο ποὺ πάει γιὰ τὸ Τούνεζι.

»Ὁ σύντροφός τους ἔφυγε ἀμέσως, κ' ἔμειναν οἱ δυό τους τώρα. Ἀπ' τὰ βαρειὰ καὶ στριμμένα πρόσωπά τους ἔννοιωθες πὼς σκέψεις ἔνοχες ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν στὸ μυαλό τους. Ἔξαφνα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ σηκώθηκε ὄλόρθος, ἔκανε μερικὲς βόλτες νευρικές, κ' ἔπειτα σταματῶντας ἀπότομα, εἶπε στὸ σύντροφό του:

»—Ξέρεις τί σκέπτομαι, φιλαράκο; Ὅτι ἂν μείνουμε οἱ δυό μας, ἡ παρτίδα τοῦ καθενός μας ἀπ' τὸ θησαυρὸ θὰ γίνῃ μεγαλείτερη.... Τί λὲς κ' ἐσύ;... Τὸν ξεμπερδεύουμε τὸν ἄλλον, μόλις γυρίσει ἀπ' τὴν πόλι;...

»Ὁ ἄλλος φωτίστηκε ἀμέσως ἀπὸ σατανικὴ χαρά. Κύτταξε μὲ σημασία στὰ μάτια τὸν σύντροφό του, χαμογέλασε, χάϊδεψε τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του καὶ κούνησε τὸ διαβολικὸ κεφάλι του, μὲ ἄφωνη συγκατάθεσι. Σηκώθηκαν ὕστερα καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ Τούνεζι.

»Ὁ τρίτος πάλι κλέφτης, μόλις ἐφτασε στὴν πόλι κ' ἀγόρασε τὰ τρόφιμα, τσανάκι παστρικὸ τοῦ σατανᾶ κ' αὐτός, ἔκαμε ἐπίσης τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιό του: Πῆγε δηλαδὴ ἴσα σὲ κάποιο φαρμακεῖο καὶ χαιρετῶντας μὲ σοβαρὸ τεμενᾶ τὸν γέρο—φαρμακοποιό, τοῦ εἶπε:

»—Ἐφφέντημ, μιὰ χάρι θὰ μοῦ κάνῃς... Ρίμαξαν τὴν ἀποθήκη μου χιλιάδες ποντικιῶν, καὶ θέλω νὰ τὰ ξεπαστρέψω... Μοῦ δίνεις κανένα δηλητήριο δραστήριο;... Θὰ στὸ πληρώσω ἀκριβά, ἀρκεῖ νὰ κάνω τὴ δουλειά μου...

»Ἀγόρασε τὸ φάρμακο, καὶ μόλις βγῆκε ἀπ' τὴν πόλι τῶρριξε στὰ τρόφιμα τῶν συντρόφων του, καὶ ξεκίνησε καλπάζοντας νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ...

»Τοὺς συνάντησε κοντὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ξεπέζεψαν ὅλοι μαζὺ νὰ φᾶνε. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ βγάλῃ τὰ τρόφιμα ἀπ' τὸ δισάκκι καὶ δυὸ κοφτερὰ μαχαίρια χώθηκαν ἀτότομα στὴν πλάτη του καὶ στὸ λαιμό του, τὸν ἔκαναν νὰ μουγκρίσῃ ἀπ' τὸν πόνο καὶ νὰ σωριαστῆ κάτω νεκρός.

»Οἱ ἄλλοι δυὸ γιὰ νὰ κρύψουν τὸ ἔγκλημά τους, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἔθαψαν βαθειὰ στὴν ἄμμο. Ἔπειτα ξαναγύρισαν κοντὰ στ' ἄλογά τους, ἔφαγαν μὲ ὄρεξι μεγάλη τὰ δηλητηριασμένα τρόφιμα, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα παράδωσαν κι' αὐτοὶ τὴ μαύρη τους ψυχὴ στὸν Ἀλλάχ, οὐρλιάζοντας σὰν τσακάλια λυσσασμένα, ἀπ' τοὺς φριχτοὺς των πόνους!...

Ἐδῶ ὁ γέρο—σεῖχης σταμάτησε τὴ διήγησί του, καὶ μᾶς κύτταξε περίεργα.

—Ἄ... Θαυμάσια! εἴπαμε ὅλοι μ' ἕνα στόμα. Νὰ ἡ Δικαιοσύνη, γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦσατε πιὸ πρίν... Ὅ,τι ἔκανες, θὰ τῶβρης ἀργὰ ἢ γρήγορα...

—Μὴ βιάζεστε στὶς κρίσεις σας, φίλοι μου, εἶπε ὁ σεῖχης, γιατί ἡ ἱστορία μου δὲν τελειώνει ὥς ἐδῶ: Σὰν καλοξημέρωσε ὁ Ἀλλὰχ τὴν ἄλλη μέρα, πέρασε ἀπ' τὸν τόπο τοῦ δράματος αὐτοῦ ἕνας ἑκατοχρονίτης, ἅγιος καλόγερος, πασίγνωστος γιὰ τὴ βαθειά του προσήλωσι στὰ θεῖα, φτωχὸς μὰ κι' ἀνοιχτοχέρης στοὺς φτωχούς...

»Εἶδε τὰ δυὸ ἐκεῖνα πτώματα, γονάτισε κοντά τους εὐλαβικά, προσευχήθηκε γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς των στὸν Ἀλλάχ, τἄπλυνε καλὰ μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ τἄθαψε παράμερα στὴν ἄμμο. Ἔπειτα, βλέποντας τὸν θησαυρὸ—ἔρημο πειὰ—τὸν συμμάζεψε στὸ σακκοῦλι του, κ' ἄρχισε νὰ τὸν σκορπάῃ μὲ χέρια ἀνοιχτά, δίνοντας γενναιόδωρες ἐλεημοσίνες σὲ ὅποιον συναντοῦσε μπροστά του, φτωχὸν καὶ πεινασμένο...

Πῆρε μαζύ του τὰ ἔξυπνα σκυλιά του κι' ἔφερε βόλτα ὅλα τὰ γειτονικὰ λημέρια...

»Μὰ μέσα σὲ λίγες μέρες τὸν ἅρπαξαν μερικοὶ χωροφύλακες καὶ τὸν πῆγαν στὸν καδῆ, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβοιν πῶς ἕνας τόσο φτωχὸς καλόγερος εἶχε τόσα χρήματα ἐπάνω του, καὶ τὰ σκόρπαγε μάλιστα μὲ τὶς χοῦφτες στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλο...

»Ἔτσι, παρ' ὅλες τὶς δικαιολογίες τοῦ φτωχοῦ αὐτοῦ κ' ἀθῶου καλόγερου, καὶ παρ' ὅλο ποὺ βρῆκαν, στὴ θέσι ποὺ τοὺς ἔδειξε, τὰ δυὸ δηλητηριασμένα πτώματα τῶν κακούργων, δὲν μπόρεσαν νὰ πεισθοῦν γιὰ τὴν ἀθωότητά του, τὸν ἐνοχοποίησαν γιὰ δηλητηρίασι καὶ ληστεία, καὶ τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο...

»Τοῦκοψαν τὸ λαιμὸ τὴν ἴδια μέρα!...

»Μὰ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα βρέθηκε καὶ τὸ πτῶμα τοῦ πρώτου κακούργου, ξεθαμμένο ἀπὸ κοπάδια πεινασμένων τσακαλιῶν. Τὸν γνώρισε στὴν Ἀστυνομία ὁ φαρμακοποιός, ποὺ τοῦ εἶχε πουλήσει τὸ δηλητήριο.

»Ὁ δηλητηριαστὴς τῶν δυὸ συντρόφων του, εἶχε ἀνακαλυφθεῖ, μὰ ἕνας ἀθῶος—ὁ καλόγερος—εἶχε πειὰ πληρώσει μὲ τὸ αἷμα του τὸ ἄδικο καὶ τὸ κρῖμα τῶν ἄλλων.

Ὁ σεῖχης Σὶ-Μωχάμμετ, σταμάτησε πάλι τώρα, καὶ μᾶς κύτταξε περίεργα.

—Μὰ τὴν πίστι μου, ἐξοχώτατε, εἶπα τότε ἐγώ, βλέπω πειὰ ἀπ' τὴ διήγησί σας, ὅτι ἡ Δικαιοσύνη, γιὰ τὴν ὁποία μᾶς μιλήσατε στὴν ἀρχή, δὲν βρίσκεται πουθενὰ στὸν κόσμο αὐτό. Ναί, ὁ κόσμος δὲν εἶνε τέλειος!....

Μὰ ὁ σεῖχης ἀποκρίθηκε σοβαρά:

—Δὲν εἶν' ἔτσι, φίλοι μου. Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει. Μήπως δὲν πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους οἱ τρεῖς κλέφτες τὸ θησαυρὸ ποὺκλεψαν; Ὅσο γιὰ τὸν καλόγερο, ἦταν πειὰ γέρος κ' ἄχρηστος στὸν κόσμο. Μόλις λοιπὸν τὸν θανάτωσαν οἱ ἄνθρωποι, τὸν δέχτηκε στοργικὰ ὁ Ἀλλὰχ στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὁ θησαυρὸς τέλος τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα μου, πιστεύω πὼς θἄπιασε καλύτερο τόπο, ἐκεῖ ποὺ τὸν σκόρπισαν τὰ σπλαχνικὰ χέρια τοῦ θεοφοβούμενου καλόγερου, παρὰ νἄμενε στὴν κάσσα του κλεισμένος γιὰ νὰ τὸν βρῶ ἀργότερα ἐγὼ καὶ νὰ τὸν σπαταλάω στὰ γλέντια... Ὥστε;...

Ὁ ἀσπρομάλλης σεῖχης μᾶς κύτταξε ἐρωτηματικά, μὰ κανένας μας δὲν ἔβγαλε μιλιά.

Μᾶς εἶχε ἀποστομώσει μὲ τὴν παράξενη ἀραβικὴ φιλοσοφία καὶ λογική του!...